

Löpande räkning – med kaffe och kaka!

Bakgrund

Efter att en entreprenad avseende ombyggnation på Östermalm i Stockholm hade avslutats uppkom frågan vilken ersättning entreprenören hade rätt till. Enligt avtalet utgick ersättning på löpande räkning enligt självkostnadsprincipen i ABT 06 och med timpriser för särskilt angivna yrkeskategorier.

Beställare av entreprenaden var en bostadsrättsförening, som menade att entreprenörens underlag var otillräckligt och inte visade de kostnader som påstods. Föreningen ansåg därför att ersättningen skulle bestämmas till skäligt belopp och med hänvisning till de betalningar som gjorts tyckte föreningen att betalning redan hade skett. Visserligen finns ingen regel om skälig ersättning i ABT 06, men genom en s.k. analog tillämpning ansåg föreningen att köplagens bestämmelser kunde komma in i bilden. Dessa bestämmelser innebär i korthet att om priset inte följer av avtalet ska köparen endast betala vad som är skäligt. Högsta domstolen har i tidigare avgöranden konstaterat att en tillämpning av köplagens bestämmelser kan vara möjlig.

Entreprenören var – föga förvånande – av den motsatta uppfattningen och menade att kostnaderna framgick av redovisningen.

Domstolarnas bedömning

Tingsrätten gick på föreningens linje och konstaterade att underlaget inte kunde läggas till grund för vad föreningen skulle betala. En anledning till detta var att entreprenörens dagbok inte ansågs tillförlitlig. Föreningen skulle därför bara behöva betala vad som var skäligt och enligt tingsrättens uppfattning hade entreprenören genom föreningens betalningar redan fått skälig kompensation och var inte berättigad till ytterligare ersättning.

Hovrätten ansåg tvärtom att underlaget från entreprenören var tillräckligt omfattande och komplett för att de kostnader och timmar som angavs skulle godtas om det inte fanns specifika invändningar från föreningen. En invändning från föreningen var att delar av entreprenörens kostnader borde ingå i timpriserna. Hovrätten påpekade dock att avtalet inte klargjorde vilka kostnader som skulle ingå i timpriset och framhöll också att ledning kunde sökas i Sveriges Byggindustriers Formulär LR06, som är branschpraxis vid självkostnadsprincipen. I annat fall, menade hovrätten, måste den part som påstår att en viss kostnad ska ingå i timpriset också bevisa det. Hovrätten kom fram till att kostnader för bl.a. mobiltrafikavgifter, routrar, modem samt resor till och från byggarbetsplatsen inte ingick i timpriset utan istället skulle ersättas av föreningen till självkostnad.

Hovrätten höll dock med föreningen om att entreprenörens kostnader för inköp av verktyg som stulits från arbetsplatsen inte skulle ersättas, eftersom verktygen var entreprenörens ansvar och omfattades av entreprenörens försäkring. Hovrätten underkände även ett antal fakturerade arbetstimmar som entreprenören inte kunde verifiera.

Däremot ansåg hovrätten att föreningen skulle ersätta entreprenörens kostnader för kaffe vid möten och maten vid taklagsfesten. Varför den typen av kostnader ska anses förknippade med själva entreprenaden och ersättas av beställaren kan tyckas märkligt!

Målet är nu överklagat till Högsta domstolen, som ännu inte har behandlat frågan om prövningstillstånd.

Domen från Svea hovrätt har beteckningen T 10408-14 och kan erhållas direkt från domstolen (arkivet.svea@dom.se)

Johan Bengtsson

Advokat, Foyen Advokatfirma